

ESQUEMA DE CLASSES DEL PROFESSOR RICARD HUERTA PER AL DIPLOMA DE POSTGRAU DE TEATRE A L'EDUCACIÓ

Magisteri Mont-Olivet

Tema “Arts visuals i públic de teatre”

Dijous 2 de febrer de 2017

Disciplines creatives i artistes

Presentació del professor i de l'alumnat assistent

Les bases de dades i les xarxes socials com a instruments de difusió

Revisió històrica de conceptes

- Arts Plàstiques versus Arts Músiques
- El concepte de Belles Arts
- El concepte d'Arts Visuals
- Els mecanismes de les arts, les tècniques i els procediments: Dibuix, Pintura, Escultura, Gravat, Fotografia, Cinema, Performance, Instal·lacions, Video-art, ...
- El cartell. Cartellisme al teatre.
- El cinema

Alguns artistes com a exemple

1. Joseph Beuys
2. Joan Brossa
3. Jenny Holzer
4. Barbara Kruger
5. Anna Ruiz Sospedra
6. Francisco de Goya
7. Josep de Ribera

Les arts visuals a l'educació infantil, primària i secundària.

Com podem millorar la situació? Una proposta a partir de la formació del professorat.

Dijous 9 de febrer de 2017

Petit atelier dramàtic i visual

A partir de les lectures del llibre *Paternidades Creativas* (Graó, 2014) generar una breu intervenció teatral. Interpretar algun dels personatges que relata les seues històries. Les narratives personals per investigar en arts visuals. Els objectes dels quals podeu fer ús per a la dramatització

La recepció dels públics en tant que resposta i participació

Aprentatge és el procés pel qual variem la nostra resposta cap a la informació.

La cultura visual i els entorns urbans

- La ciutat com un espectacle de cultura visual. L'ambient urbà com a escenari de les arts.

- Recomanació de lectura del llibre *Walkscapes. El andar como pràctica estètica* de Francesco Careri (Gustavo Gili, Barcelona, 2004)

- L'Alfabet a l'imaginari cultural de les diferents generacions.

- L'espai públic urbà aborda la conquesta del carrer com el lloc en el qual representació i acció semblen adquirir la dimensió política immediata: des de la fascinació dels futuristes pel moviment i la massa, als usos processionals de Miralda, les accions festivo-reivindicatives de Provos o els experiments urbans dels situacionistes.

- El moviment "Salvem el Cabanyal" ha fomentat durant dècades a la ciutat de València escenaris artístics per a les arts visuals i les arts escèniques com les iniciatives "Cabanyal Portes Obertes" o "Cabanyal Íntim". Aquests projectes formen part de les metàfores en què s'han desplegat les influències del model teatral a les arts del nostre temps, des dels inicis de la modernitat fins a finals dels anys vuitanta.

- A principis del segle XX, el Dadaisme, el Futurisme i el Constructivisme van expressar clarament el vincle profund entre renovació estètica i model teatral. El cabaret, el music-hall, la vetllada o la tertúlia, la declamació o la lectura

esdevenen modes de presentació d'un art del que actiu per a nombrosos artistes.

Reflexió sobre la situació del subjecte en la societat contemporània i sobre els vincles entre l'experiència sensible i l'acció

- Aproximació a les arrels dramàtiques de l'art, com a constituent de la modernitat occidental.

- De Vsevolod Meyerhold a Oskar Schlemmer, d'Antonin Artaud a Judith Malina i Julian Beck (creadors del grup Living Theatre), de Samuel Beckett a Tadeusz Kantor, el teatre ha produït idees i relats que han estat absorbits per l'art, convertint-se en models de relació estètica i espacial. L'art podria ser, d'alguna manera, l'altre escenari de la pràctica dramàtica.

- Noció de drama i coincidències entre un art arcaic, la innovació i la ruptura estètiques. Diversos àmbits de recerca, dels quals emergeixen tant els artistes com els temes que tenen en comú el teatre i l'art.

- L'escenari del teatre és un espai separat del món real i, per tant, fictici (encara que no fals). Potser aquesta mateixa separació entre l'actor i l'espectador és el motiu pel qual el teatre pot exercir de model crític davant l'aparent i facilitar la circulació de les idees amb tot el seu pes.

- Durant el segle XX el teatre es va veure immers en un procés de transformació que va acabar afectant tant a les arrels de la cultura occidental en general com a l'art en particular.

- Des dels anys 1960 la noció de teatralitat ha ocupat un lloc preeminent en la crítica d'art contemporani. Vist primer com un efecte nociu que arribaria a destruir l'art tal com es coneixia fins llavors, l'art minimal va ser denunciat pel crític Michael Fried, en considerar que proposava una relació entre obra i espectador que podia suposar que l'espai propi de la primera absorbís la figura del segon.

- Els artistes de la generació immediatament posterior al minimal es van apropiat del model teatral per constituir un nucli del qual irradien els fonaments del contemporani: la simultaneïtat d'acció i percepció en l'espai de les arts, i l'intercanvi constant de papers entre l'actor i l'espectador.

- L'art minimal d'artistes com Carl André, Robert Morris i Donald Judd, suposa un rebuig i contradicció per part de la generació següent Dan Graham, Bruce

Naumann, Marcel Broodthaers, James Coleman o Michelangelo Pistoletto. En les obres d'aquests últims es pot apreciar la importància del text, el pes del decorat i la necessitat d'una actitud nova per part del públic, de vegades interpel·lat directament, i sempre interrogat en l'acció de percebre.

- La rellevància del món de l'acció en directe en l'obra del nord-americà Mike Kelley uneix les influències de les subcultures del món del rock amb les claus escèniques del Futurisme i del Dadaisme, que veuen continuat el seu ímpetu a través de moviments com Fluxus o el happening , art de la performance o de les accions.

- Pedro G. Romero ha investigat sobre les relacions de l'art i el model teatral a l'Estat espanyol: obres de Federico García Lorca, Ramón Gómez de la Serna, Helios Gómez, Antonio Miralda, Companyia de Teatre Estudi Lebrijano i Ocaña. Presència i evolució de la noció de teatralitat en artistes espanyols de les generacions més recents, incloent obres de Pep Agut, Frederic Amat, Txomin Badiola, Joan Brossa, Jordi Colomer, Pep Duran o Perejaume.

- Rudolf Arnheim feia una diferència entre la percepció passiva i la percepció activa; perquè en obrir els ulls ens trobem amb un món donat que es projecta en la nostra retina i que percebem passivament; però quan la nostra mirada dirigida per l'atenció centra el focus de visió en un lloc o un altre, la percepció s'activa.

- En el mateix sentit l'educadora somàtica Bonnie Bainbridge Cohen afirma que per poder percebre clarament, la nostra atenció, concentració, motivació o desig han d'estar focalitzades en el que percebem. Aquest aspecte del percebre s'anomena 'focalització activa'. L'acte de percebre consisteix, en part, en com filtrem, distorsionem, modifiquem, acceptem, rebutgem i fem servir la informació que ens arriba a través dels sentits. Quan conscient o inconscientment escollim absorbir informació, ens vinculem amb aquest aspecte de l'entorn; quan bloquegem determinada informació, ens defensem d'aquest aspecte.